



Vijftiende Hoofdstuk.

Nieuws!

Reeds drie dagen wachtte vrouw Moerman op nieuws. „Wat geduld hebben, madam,” zeiden de heeren, als ze in spanning op 't bureau van 't Belgisch comité kwam.

En wachten, wat kon ze anders. Verder Holland ingaan? Maar waar heen? De soldaten waren over verschillende plaatsen verdeeld, plaatsen, die ze niet eens wist te liggen, ja waarvan ze nooit den naam gehoord had. Maar den vierden dag, was er een antwoord.

„'t Regiment waarbij uw man dient, is naar Holland moeten komen,” zei een der heeren. „'t Ligt te Zeist.”

Vrouw Moerman begon plots te beven... O, mocht zij 't gelooven? Was het waar?

Maar dan overviel haar weer de angst.

't Regiment, ja, maar hoevelen waren er misschien in den strijd gebleven? Was haar man bij de geredden?

„Nu moet ge maar eens naar Zeist telegrafeeren, en

vragen of uw man er bij is,” hernam het comitélid. „Wil ik het telegram opstellen?”

„O, als 't u belieft mijnheer... O, dat ik toch zekerheid heb!”

„Vanmiddag kun je 't al weten of anders zeker morgen.”

De man schreef een telegram. Naam van den soldaat, regiment, batallon, compagnie... En dan de vraag: „Zijt gij te Zeist?” de mededeeling: „Ik ben met de kinderen te Sluis in de kerk.” En de onderteekening van vrouw Moerman.

„Breng dat nu naar de post,” zei de heer.

Jan wist al, waar 't kantoor was en driftig wees hij moeder den weg.

Zou het waar zijn, wat Marietje altijd maar zei: „We gaan naar vader.”

't Telegram werd verzonden.

En nu maar weer wachten...

Wat kropen de uren traag om!

Moeder en de kinderen zaten een heelen tijd op de hooge oude wal van Sluis. 't Was goed zacht weer. Van hier keken ze België in. Veel menschen staarden naar hun land en beluisterden 't kanongebulder van de IJzer, dat ook tot Zeeuwsch-Vlaanderen klonk.

't Werd middag... Moeder kon van spanning niet eten. Marie was 't gelukkigst. Die hield maar vol, dat ze naar vader ging. Een uur, twee... geen antwoord...

Vier... vijf... zes... geen antwoord.

„O, vader zal er niet zijn,” dacht vrouw Moerman in haar angst.

Jan troostte moeder. De goede jongen hield zich flink.

„Die heer zei, dat 't antwoord morgen misschien maar komen zou,” zoo bemoedigde hij. „'t Was ook zoo druk op de post, hè moeder?”

Eensklaps riep iemand door de kerk:

„Is madam Moerman hier?”

„Ja,” antwoordde de geroepene, maar van ontroering was haar stem zoo zwak.

Jan liep echter al naar voren.

„Moeder is daar,” zei hij.

„Een telegram voor jelui”

De knaap stormde met het papier terug.

„Doe open . . . doe toch open! . . .” stamelde de vrouw . . .

En Jan las:

„Ik ben te Zeist. Goed gezond. Komt morgen allen naar hier.

Vader.”

„Is 't waar? O, God, is het waar!” snikte vrouw Moerman. Ze wou zelf lezen, kon niet van de tranen, gaf 't telegram aan een man, die bij haar stond en nu natuurlijk 't zelfde las.

En toen greep moeder Marietje en drukte hartstochtelijk het kind tegen de borst en sprak, lachend en schreiend tegelijk: „Ja, morgen gaan we naar vader morgen naar vader.” En ze kuste ook Jan en juichte weer: „Vader leeft nog we hebben onzen goeden vader terug.”

Andere menschen omringden hen. Ze hoorden 't nieuws en zeiden, dat de familie gelukkig was, dat de vader niet meer in den oorlog moest, dat hij na volbrachten plicht, een gevaarlijk werk — het dekken van den aftocht van 't leger — nu in Holland moest blijven tot de oorlog klaar was.

In moeders harte was het plotseling licht geworden.

Aan 't verbrande huis, aan 't verlies van alles wat ze bezat, dacht ze nu niet meer: ze had haar echtgenoot terug, en ze wist, wat oorlog was. Ze had er immers veel van te West-Roozebeke gezien en gehoord.

EEN VLAAMSCH GEZIN

IN

OORLOGSTIJD



DOOR A. HANS

ALKMAAR. GEBR. KLUITMAN